

De tal padre, tal hijo

Títol original: *Soshite chichi ni naru* **Direcció i guió:** Hirokazu Kore-eda **País:** Japó
Durada: 120 min **Any:** 2013 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Masaharu Fukuyama,
Machiko Ono, Yoko Maki, Lily Franky, Keita Ninomiya, Shogen Hwang, Jun Fubuki, Jun
Kunimura **Fotografia:** Mikiya Takimoto **Distribuidora:** Golem Distribución **Estrena a**
Espanya: 28/09/2013

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Doblada en català

Versió original subtitulada en espanyol / Versió original subtitulada en català

SINOPSI

Ryoata, un arquitecte obsessionat per l'èxit professional, viu feliçment amb la seva esposa i el seu fill de sis anys; però el seu món s'enfonsa quan els responsables de l'hospital on va néixer el seu fill li comuniquen que, a causa d'una confusió, el nen va ser canviat per un altre. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Un admirable retrat de la infància i de l'esquinçament familiar

[...] Fins ara, Canes ens mantenia secs, però això ha canviat amb l'aparició del director japonès Kore-eda Hirokazu. Aquest és un home que deu haver vist i admirat moltes vegades l'obra d'un mestre anomenat Ozu. Es nota en els plantejaments, en el to i en els personatges del seu cinema. Això no el redueix al mimetisme ni al plagi, ja que Kore-eda té una sensibilitat, un talent i una personalitat tan autònomes com identificables. De vegades aquests dons no li han servit per a gaire. Penso en una oblidable pel·lícula de samurais que va perpetrar i en una altra tirant a babaua protagonitzada per una nina inflable que adquiria vida. Però quan Kore-eda l'encerta, i ho fa moltes vegades, et pot estremir. Ho va aconseguir en la molt trista *Nadie sabe*, crònica de l'angoixant supervivència d'uns nens que han estat abandonats per la seva mare i en la qual el germà gran assumeix la responsabilitat de tirar endavant aquestes desamparades criatures. També era esplèndida *Still walking*, que narrava una tibant, catàrtica i finalment tendra reunió familiar amb motiu de l'aniversari de l'ancià pare. I hi havia moltes coses amb poder de commoció a *Kiseki*, començant per la cerca mútua i obsessiva que estableixen dos germans que després de la separació dels seus pares viuen en diferents ciutats, l'un sota la tutela de la mare i l'altre del pare.

Aquest director, que sap tant del que passa en les famílies, de relacions que es torcen i de tantes coses naturals però també enigmàtiques que ocorren en el món de la infància, torna a parlar a **De tal padre, tal hijo** del que més li interessa. I ho fa amb enorme poder d'observació, subtilesa, comprensió, veracitat, complexitat i lirisme.

El plantejament és fort. A dos matrimonis els comuniquen des d'un hospital que els nens que van tenir van ser canviats el dia del part per una infermera que patia desequilibris psicològics. Descobreixen que aquestes criatures a les quals eduquen i estimen des de fa sis anys no són seves. I en nom de la legalitat i del poder de la sang decideixen canviar-les, que ambdues tornin als seus pares naturals abandonant el món afectiu i material en el qual han crescut protegides, estimades i felices. La situació econòmica, social i anímica de les dues parelles no és la mateixa. En una d'elles, l'home és un arquitecte brillant i amb ambició desmesurada que intenta compensar amb un luxós tren de vida els seus però a qui la seva feina no li permet passar gaire temps amb ells. L'altre té un negoci molt modest, però gaudeix i fa gaudir contínuament els seus nens i la seva dona. Arrencar de les seves arrels afectives les estupefactes criatures suposarà un trauma de conseqüències tan doloroses com imprevisibles per als nens i per als adults.

Et sorprèn la capacitat del director per parlar amb aparent senzillesa expressiva però enorme profunditat d'un tema amb tants matisos, per descriure aquest drama amb penetració i sentiment, perquè no hi hagi cap ombra de tòpics, convencionalismes ni edulcoració en el seu retrat. Tampoc ofereix conclusions fixes davant l'enrevessat problema. El final és obert, en el millor sentit d'aquest terme de què tant s'abusa quan no saps com tancar la teva història. També aconsegueix implicar i identificar en algun moment qualsevol tipus d'espectador en el que està explicant, independentment que alguns no siguem pares ni mares. Però tots hem estat nens i és impossible no reconèixer-se en les seves reaccions i en els seus comportaments. És una pel·lícula que et fa sentir i pensar, una preciosa pel·lícula. [...]

Carlos Boyero, <http://cultura.elpais.com>